

SVETOGORSKA KRALJICA

Mesečnik Svetogorskega Svetišča

KOPER 326/61

Kaj hoče biti to skromno glasilo?

Ko se je raznesel po naši deželi glas, da kmalu izide ta verski listič, so se vsi tisti, ki so jim verske in nravsvene dobrine nad vse, silno razveselili. Kmalu po prvih vesteh o listu nam je poslal neki kmečki fant z dežele pesmico, s katero pozdravlja njegov prihod med naše verno ljudstvo. Pesmica kaže dobro voljo. Nekaj kitic prinašamo v zadoščenje prvemu sotrudniku in ker je v njih jasno povedano, kaj naše verno ljudstvo od tega lista pričakuje in kaj mu tudi list sam hoče biti.

Pozdravljen nam sel svetogorske Kraljice —
pozdravljen, ko v naše domove prihajaš —
pozdravljen učitelj, prijatelj, dobrotnik —
pozdravljen, ki družiš vse brate, sestrice!

Iz srca te bomo vsi radi sprejeli,
le pridi!... Prinesi nam srčne tolažbe,
težkoče nam lajšaj in žalost razganjaj,
čitatelje svoje srčno razveseli!

Ob tvojem prihodu nas želja navdaja:
rodijo stoteren naj sad ti besede;
podpiraj nas, vodi, da Mati Marija
po tebi privede nas v blaženost raja!

Glasnik Matere božje. Oznanjal bo slavo najmočnejše Zene, najlepše Device in najsvetejše Matere. Popisoval bo njeno življenje, njene čednosti in odlike, njeno priprošnje in sredniško veljavo pri Bogu, našo dolžnost, da jo častimo in ljubimo kot božjo in našo Mater, in nas učil pravega čiščenja Marijinega v duhu svete Cerkve.

Svetogorski zvon. Zvonil bo, klical in vabil vse naše brate od blizu in daleč na božjo pot k svetogorski Kraljici, kjer se bodo obhajale največje slovesnosti, kar jih je zabeležila zgodovina naše dežele. Skrbel bo, da se naše verno ljudstvo izkaže kot vreden potomec tistega ljudstva, ki se je prvo odzvalo Marijinemu povabilu in ji na Skalnici postavilo lepo svetišče. Zato bo svojim bravcem razgrnil svetogorsko zgodovino od prvih začetkov do današnjega dne. Posebno pažnjo pa bo posvetil slovesnostim štiristoletnice prikazanja Matere božje naši pobožni grgarski pastirici Urški Ferligojevi. Zato bo svoje bravce skrbno seznanjal s sporedom vseh svečanosti in jim natančno poročal vse, kar se bo v teh letih važnega zgodilo.

Borec za Kraljestvo božje med nami po Mariji. Bogu odtujeni svet ni napram Bogu in njegovemu Kraljestvu le brezbrizen, ampak se proti njemu z vso srditostjo bori. Ta borba se čuti tudi v naši deželi. Zato je naša dolžnost, da se odločno postavimo na božjo stran in se za njegovo Kraljestvo borimo. Naš mesečnik bo skrbel, da razžene megle dvomov in ukroti viharje zmot, ki tako silno ogrožajo vero in poštenje tudi našega ljudstva. V tej borbi ga bo vodila Marija, ki je stari kači glavo strla in jo Cerkev slavi kot premagavko vseh krivih ver.

Učitelj duhovnega življenja. Ne sme nam biti dovolj, da ogromna večina naših ljudi za silo še izpolnjuje najnavadnejše krščanske dolžnosti in kolikortoliko tudi Cerkev in njeno bogoslužje ljubi. Želeti moramo, da bi bilo med nami čim več tudi takih duš, ki hrepene po nadpovprečni popolnosti, ki živo občutijo skupnost s Kristusom, ki se z njim vesele in trpe in jim ljubezni do Boga in vneame zanj ni nikdar preveč. Ta list bo skušal obilno zajemati iz Posode duhovne Marije in biti učitelj globoke, na trdnem verskem prepričanju sloneče in obenem pristrčne pobožnosti. Izvoljenci božji po vsej deželi, priporočite Jezusu po Mariji ta blagi namen našega lističa, da boste imeli v njem vodnika in svetovavca po božji volji.

Božje v težavah, tolažnik v žalosti. Vsak posamezen človek in vsaka družabna tvorba, vsak kraj in vsaka doba mora prej ali slej okušati, da je naša zemlja res solzna dolina in nikakor ne tisti dom popolnega miru in vsestranske zadovoljnosti, po katerem nam srce neprenehoma hrepeni. In vendar je naša zemlja tudi njiva, iz katere bomo želi večno blaženo življenje, ako bomo v kratkih dneh tuštranskega življenja v potrpljenju in pravem duhu sejali semena dobrih del. Ta list bo govoril o žalostni Materi božji in o Materi lepega veselja, o njenih bojih in zmagah, o njenem ponižanju in povišanju. Ob njenem zgledu nas bo učil v krščanskem duhu gledati na raznolike težave in bridkosti, dajal nam bo poguma in vedrega zaupanja, da se prej ali slej gotovo vse obrne v dobro tistim, ki Boga resnično ljubijo in v vseh rečeh le njega iščejo.

Tako je bil ta list zamišljen, tako želi delovati. Njegov plemeniti namen ga navdaja z zaupanjem, da ga bosta Bog in Marija podpirala in da se ga bodo vsi v naši deželi radi oklenili, da so le blage volje in zavestno svojih najboljših prijateljev ne odklanjajo. Kdorkoli želi v tem duhu in v mejah označenega okvira pri listu iz same ljubezni do Boga in ljudstva sodelovati, dobrodošel!

Svetovni evharistični kongresi

Papež Pij X. je s svojimi odloki o zgodnjem in o pogostnem svetem obhajilu nanovo obudil evharistično življenje in gibanje po vsem svetu. Ti odloki pomenijo novo dobo v notranjem življenju Cerkve, pa tudi nov pohod v borbi zoper zunanje sovražnike Cerkve. Eden izmed teh sovražnikov je tisti duh da-

Ta list ima zgodovinski pomen!

Shranite ga skrbno.

Ko se končajo štiristoletne slovesnosti, boste imeli v rokah veliko spominsko knjigo, ki bo dragocena tudi poznim Vašim potomcem. — Preberite ga — premislite ga — shranite ga varno — vse številke skupaj dajte vezati! Imeli boste lepo življenje Marijino — svetogorsko zgodovino — povestnico štiristoletnih slovesnosti, zbirko svetogorskih pesmic itd.

našnje dobe, ki Kristusa nikjer priznati neče in ga prezira in skuša povsod izločiti. Proti temu duhu se je rodil v Cerkev odločen odpor, ki postavlja Kristusa v središče javnega življenja. Nositelji tega svetega odpora so mednarodni evharistični

kongresi, ki so se za časa Pija X. vršili kar leto za letom, in sicer v središčih modernega sveta, v Rimu, v Kölnu, Montréalu, v Madridu in na Dunaju in tam izpovedovali vero v Kristusa. Meseca julija 1914 se je njihov tok v Lurdu zaustavil, ker je tedaj zadivjala svetovna vojna.

Sprva — že pred Pijem X. — so mednarodne evharistične kongrese prirejali samo Francozi na Francoskem, v Belgiji in Švici. Izmed prvih petnajst kongresov je bil izjema samo kongres v Jeruzalemu l. 1893. Toda po 1905. letu so ti kongresi našli svojo pot k vsem narodom na zemlji.

Mednarodni ali svetovni evharistični kongresi pomenijo dobo, ki se vrše vsako drugo leto, nam posebno lepo kažejo svetovni pomen teh zborovanj. Prva dva sta se vršila v Evropi: 1922 v Rimu, 1924 v Amsterdamu na Nizozemskem. Nadaljnji kongresi so sledili potem takole: 1926 v Čikagu v Severni Ameriki, 1928 v Sidneju v Avstraliji, 1930 v Kartagu na severni obali Afrike, 1932 na severu Evrope v Dublinu na Irskem, 1934 v Buenos Aires v Južni Ameriki, 1936 tam na daljnem Vzhodu v mestu Manila na otočju Filipini. V letošnjem letu 1938 bo zboroval XXXIV. mednarodni evharistični

ni kongres v Budimpešti na Ogerskem v dneh 22-29. maja. Za ta shod se vršijo že sedaj velikopotezne priprave in se pričakuje zelo velika udeležba od vseh strani sveta.

Ta shod bo imel ne le značaj veličastne verske manifestacije, temveč tudi značaj javnega sprave in zadostitve za verska preganjanja in za božjopone zločine, ki se godijo v naših dneh po mnogih brezverskih deželah v borbi zoper vero in zoper Kristusovo Cerkev.

Na Sveti Gori skup zvoni...

(Stara grgarska pesem.)

Na Sveti gori skup zvoni,
gredo tja gor mi romarji,
na Svet-goro na božjo pot.

Marija vzdigne se in gre
se svojim sinčkom Jezuškom.
Ona ga nese prav težko,
kot da bi nesla zemljo in nebó,
kot da bi nesla ves izvoljeni svet.

Marija se je nazaj ozrla,
zagledala županja hčer.
Marija jo je vprašala:
»Boš sinka mi odnašala?« —
»Kako bi ga odnašala,
ker bi rokavce oblatila;
bi mamica me kregala,
ker jih je drago plačala.«

Marija vzdigne se in gre
na Svet-goro na božjo pot
se svojim sinkom Jezuškom.
Ona ga nese prav težko,
kot da bi nesla zemljo in nebó,
kot da bi nesla ves izvoljeni svet.

Marija se je nazaj ozrla,
zagledala eno ubogo hčer.
Marija jo je vprašala:
»Boš Jezuščka odnašala?« —
»Kako ga bom odnašala,
ker sem velika grešnica?« —
»Še tega dobro izrekla ni,
je Jezuščka odnašala
na Svet-goro na božjo pot.

Marija sinka vprašala:
»Kak lon boš tem dekletom dal?« —
»Županji hčeri ji bom dal
dosti blaga, malo otrok,
na unem svetu pogubljenje,
da bo po peklu šetala,
si lepe gvanice varvala.
Ti ubogi hčeri ji bom dal
dosti otrok, malo blaga,
na unem svetu zveličanje,
zveličanje in svetli raj!« —
Ki nam ga Bog vsem skupaj daj!

Prezvizišeni knez in nadškof goriški msgr. dr. **Karol Margotti**, predsednik pripravljalnega odbora za proslavo štiristoletnice prikazanja Matere božje na Sveti gori.

Velečastiti generalni predstojnik frančiškanskega reda, ki mu je izročeno vodstvo svetogorskega svetlišča.

Pismo Provincialnega predstojnika tridentinske province Reda Manjših Bratov

Odobravamo in blagoslovljamo ta list, ki bo proslavljal Marijo ob 400-letnici njenega prikazanja na Sv. gori, sveti veri in domovini, in izražamo kar najpristranejšo željo, da bi svetogorska Mati božja obudila v vseh srcih želje in sklepe zares krščanskega življenja, ki bodi najlepši sad stoletnih slovesnosti.

P. TEODOSIO SIGHELE
Ministro provinciale.

Prezvizišeni gospod nadškof in knez goriški msgr. dr. KAROL MARGOTTI, ki mu je dostojen izid svetogorskih 400-letnih slovesnosti zelo pri srcu, je poslal preč. p. gvardijanu sledeče pozdravno in bodrilno pismo.

Gorizia, 23. marca 1938.

Velečastiti pater gvardijan!

Z velikim veseljem sem sprejel na znanje, da bo začel izhajati tako zaželeni svetogorski list, ki bo uradno glasilo 4. stoletnice prikazanja preblažene Device, katero bomo začeli obhajati v tem letu.

Poslanstvo dobrega tiska je vedno največjega pomena, ker je poslanstvo luči in resnice, poslanstvo pravice in dobrote. Toda poslanstvo novega glasila bo še prijetnejše, v kolikor se začneja pod varstvom naše ljube Matere božje in bo imelo ta posebni namen, da goji v srcih svojih bravcev sladko zavest nežne ljubezni, ki jo ima Marija do vseh svojih sinov in častivcev. Tako se bodo verniki naše nadškofije pa tudi mnogi verniki drugih škofij pripravili, da bodo vredno in z veliko duhovno koristjo obhajali štiristoletne slovesnosti.

Naj bo temu glasilu dano, da bi bilo povsod z velikim zaupanjem in ljubeznijo sprejeto in bi se njegov glas slišal do skrajnih mej, kjer je znana svetogorska božja pot in še žive v vernikih spomini na romanja, ki so jih kdaj priredili na ta sveti kraj z velikimi napor in žrtvami, a s še večjim zaupanjem v Marijo. Njegov glas naj pride tudi tja,

kjer se še vidijo dobrote nebeške Kraljice in kjer druge duše z zaupanjem čakajo na dan, ko bodo mogle spet porovati k ljubljenu svetišču ter se vreči k nogam dobrotljive in usmiljene Device.

Z ljubeznijo in hvaležnostjo blagoslovjam vse, ki bodo pri listu sodelovali, bodisi z umom in peresom, bodisi z molitvijo ali gmočno podporo. Blagoslovjam tudi vse bravce in na vse kličem mogočno priprošnjo Svetogorske Kraljice.

V Kristusu Jezusu Vam predani

+ KAROL, nadškof.

Najvišji, vsemogočni in dobri Gospod! Tvoja je hvala in slava in čast in ves blagoslov, ki se le Tebi, Najvišji, spodobijo; in človek nobeden Tebe ni vreden imenovati. Hvaljen bodi, Gospod, in s Teboj vse Tvoje stvari... Hvaljen bodi, Gospod, po ónih, ki iz Tvoje ljubezni odpustčajo in prenašajo slabosti in bridkosti. Blagor njim, ki bodo v miru do konca vztrajali, zakaj Ti, o Najvišji, jih boš ovenčal.

(Iz Solnčne pesmi sv. Frančiška.)

Svetogorski Kraljici

Tam v sveti samoti na Gori,
v bližini nebeških višin
izbrala svoj dom si je Mati
in z Materjo božji njen Sin.

O Ti, Svetogorska Kraljica,
usmiljeno glej dol na nas
in s Sinom nas svojim nebeškim
ljubo blagoslovljaj vsak čas!

Gor k Materi sveti na Goro
nje zvesti otroci hite,
da v sveti pobožnosti Mater
in Sina lepó počasté.

O Ti, Svetogorska Kraljica...

Na blaženo Goro nebeško
priromati srečno nam daj,
da Tebe in Tvojega Sina
slavili bi tam vekomaj.

O Ti, Svetogorska Kraljica...

Julij Zeyer (Poslovenil Marko Kranjc)

Vrt Marijin

Pesem o Materi

UVOD IN PROŠNJA.

Zdrava, zakladnica vseh milosti, Marija, ki se je pred Teboj priklonil angel! V globoki ponižnosti in v strahu trepetajoč dvigam roke k Tebi, Ti čisti vir ljubezni, svoje nevredne, slabotne roke, z vročo prošnjo, da bi smel za trenotek vstopiti v skrivnostni vrt Tvojega življenja, prelestni vrt, poln nebeških dišav, v svetoskrivnostni šotor, ki je vanj stopil Stvarnik. Zar Tvoje slave blesti bolj ko najjasnejša svetloba, mi pa, grešniki, tavamo v senci.

O Tvojem rojstvu, zvezdni cvet na deblu človeštva, je razmišljal Duh božji takoj ob prvi zori bodočega sveta, Ti krona vsega stvarstva! V gladini Tvoje čistosti, o rajska lilija, se je skrivnostno zazrla sv. Trojica, Ti roža duhteča v dolini solz in rev človeških, Ti rožmarin dišav balzamovih!

Zdrava, Mati Besede! Kako čudovit, srce prevzemajoč, dušo do višav dvigajoč je Tvojega življenja neobsejni vrt! Kako krasno kipe v njem palme Tvoje vzvišenosti, kako škrlatno rde ondi cvetovi margarana

Tvoje ljubezni, kako blesti, s solzami porošena, cipresa Tvojih žalosti, kako kaplja milina s smokev Tvoje sladkosti! Kako se lesketajo, s cvetjem usmevov obsipane, tihe jablani Tvoje zvezdne krasote! In Tvojih svetih radosti mila trta, kako ljubko se vzpenja k vejam ceder Tvoje visokosti in k mladikam lip Tvoje tolažbepolne milosti, ki je lek našim dušam, jih varuje smrti, o Priprošnjica ljudi, Gospa angelov!

Kako je z žarki božje slave ožarjen krasni vrt Tvojega žitja, a vendar poln žalobnih sen! Toda ne kakor oni raj, kjer je Eva grešila, žaloben je le po Tvojem trpljenju, Tvoji bolesti do neba kipeči, o trta, trta, katera si nosila sveti Grozd, ki nam je dal vino Svoje krvi za večno zdravilo naših grehov. O da se z vinom te krvi opojimo prav do blaznosti za križ!

Tvoj raj je tabernakelj božje ljubezni in Ti si vrata, jasna, kristalna, vodeča nazaj v raj, ki ga je Adam izgubil, a Tvoj Sin nam zopet vrnil!

Pri Svojem velikem usmiljenju, o Mati Jezusova, ne brani mi, da se sklonim v prah in ponižno ustavim na pragu Tvojega vrta, nevreden in grehov poln, o ne brani mi, da pojem o Tvoji sveti slavi njim, ki hrepene slišati o Tebi!

Dolgo sem gledal stopinje Tvojih korakov v davnih izročilih, ki so se kakor dragocenost dedovala v ljudskih rodovih; vsako poročilo o Tebi mi je bilo skrit vrelec, kjer je moja duša pila uteho; starim spevom v Tvojo čast sem prisluškoval s tihim navdušenjem in davne hvalnice na Tebe so vzbujale v moji notranjosti sladek odmev; prikazni blaženih, sni legend, zagonetke

pozabljenih razodetij; vse to je prešinjalo moje srce kakor skrivnostpoln oblak kadila, ki se dviga iz polzapuščenih svetišč, zvenelo kakor vabljenje daljnjih zvonov skozi somrak; in vse, kar sem pil iz vrelcev starodavnih poročil, sem v duši preživel v tihi samoti, ko je bil svet bel od zapadlega snega in nebo sivo v zimski mračnosti. Vse je bilo tako pusto v tem brezradostnem življenju, edino Ti si mi žarela svetlo, o Zvezda jutranja, o svetla Zvezda nad temnimi valovi morja tega sveta!

Zunaj je pomlad in jaz stojim tu ter zasajam preprost, neumeten vrt, ki naj bo podoba vrta Tvojega življenja, po odmevih, ki so prišli v mojo dušo. Kako borne so moje mladike, cepike slabe, kako klavrn ves nasad! Kraj vodá moje duše je vzcvetel in ta gladina je kalna in od grehov temna.

O Svetloba, svetlejša nad vsemi svetlobami, o Zar, žarnejši nad vsemi žari! Osvetli ga, ta moj borni, pusti vrt, daj mu vlogo Svojega usmiljenja, glej, posušen je kakor duša, boreča se na zemlji; le ena edina kaplja krvi ga je omočila, kaplja krvi, ki mi je privrela iz srca, ko ga je s sladko rano ranila puščica moje ljubezni do Tebe, Marija, in do Jezusa!

I. PRI PREROKU.

V imenu Boga milostljivega!

Jaz, neznatn in ubožen, začenjam govoriti o rečeh največjih. Jaz, ki sem podlegel nešteto krat skušnjavi in grehu, začenjam govoriti o rečeh najsvetejših.

V imenu Krista usmiljenega!

P. Leonardo Maria Bello
Min. G.le O.F.M.

Sv. Hilarij, škof, in Tacijan, dijakon, oglejska mučenca

V mesecu marcu praznuje sv. Cerkev dva lepa in pomenljiva godova: god sv. Jožefa, ženina prebl. Device Marije in rednika Jezusovega, in praznik Marijinega oznanjenja. Oba ta godova nam veliko povesta. Sv. Jožef nam govori o borbi s Kristusom za vsakdanji kruh, Devica Marija, ki sprejema angelov pozdrav, nam govori o ponižnosti in nedolžnosti, ki sta bili v Mariji tako veliki, da je Marijo Bog prav radi teh dveh čednosti izbral za mater svojemu Sinu. Zato sta ta dva praznika tako ljuba vsem kristjanom.

Nam Goričanom, goriškim kristjanom, bi moral biti zelo ljub še neki dan v tem mesecu: 16. marec, ko se praznuje god svetih oglejskih mučencev Hilarija, škofa, in Tacijana, dijakona, ki sta patrona naše metropolitanske goriške cerkve. Posebno v naših časih, ki so nekoliko podobni časom, v katerih sta živele svetnika, bi nam moral biti ta god drag radi visokega zgleda, ki sta ga nam dala ta dva naša svetnika. Sredi dvomov in preganjanj sta ostala trdna v svoji veri in sta Kristusu žrtvovala svoje življenje. Pokazala sta neko izredno moč in odločnost za dobro, katere nam v naših časih, ko vsi omagujejo in dvomijo, najbolj manjka.

Sv. Hilarij je bil v Ogleju prvi škof, ki ga omenja zgodovina po sv. Mohorju. Oglejsko cerkev je vladal v sredini tretjega stoletja. Izročilo pravi, da je bil izvoljen za škofa od ljudstva, ki ga je čislalo kot svetega in učenega moža. Dolgo se je v svoji ponižnosti upiral tej časti, toda slednjič se je moral podvreči volji ljudstva, ki ga je hotelo imeti za svojega pastirja.

Oglej, ki je sedaj osamljena vas sredi furlanske ravnine, je bil v tretjem stoletju veliko in važno mesto. Bil je drugi Rim in važno politično, vojaško in gospodarsko središče. Ker je bil Oglej tako važno središče, so se v njem strogo izvrševali vsi cesarski ukrepi. Ko je bil v Ogleju za škofa sv. Hilarij, je v Rimu vladal cesar Decij. Cesar Decij bo v zgodovini sv. Cerkve in človeštva zapisan s krvavimi črkami. Pod njim se je vršilo šesto preganjanje kristjanov. Pod njim sta umrla mučeniške smrti tudi sv. Hilarij in Tacijan. Izročilo nam lepo opisuje njuno mučeništvo.

Cesarjev namestnik v Ogleju, Beronij po imenu, ni hotel zaostajati za svojim gospodarjem. Kot cesar Decij si je tudi Beronij vzel za načelo: iztrebiti Kristusovo vero s površja zemlje. Ukazal je takoj zajeti in vreči v ječo veliko kristjanov, toda Mo-

nofant, svečenik boga Herkula, mu je svetoval, naj rajši ukaže zapreti poglavarje krščanske občine. Krščanska vera bo potem sama izumrla. Beroniju je bil všeč ta nasvet.

Sv. Hilarij je bil prav tedaj poglobljen v čitanje sv. pisma, ko so ga zajeli poganski vojaki. Zvezanega so peljali v tempelj boga Herkula. Ta tempelj je bil eden najlepših oglejskega mesta. Dičili so ga krasni srebrni kipi. »Ob blišču teh kipov«, si je mislil Beronij, »bo Hilarij zavrgel svojo vero«. Toda Hilarijeva vera je bila trdna. Beronijeva prizadevanja so vsa bila zaman. Sv. Hilarij se je bil že davno odločil, rajši umreti kakor zatajiti Kristusa. Beronij je tedaj razjarjen obsodil svetnika na bičanje. Trideset vajakov se je utrudilo pri bičanju, veliko šib se je zlomilo, sveti škof je pa bil neomahljiv ter ni daroval krivim bogovom. Položili so tedaj svetnika na neko mučilno orodje in ga vsega razparali z železnimi kavlji. Tedaj je sv. Hilarij v strašnem trpljenju prepeval cerkvene himne.

Osramočen radi tega je Beronij v divjem srdu ukazal, naj položijo svetnika na tla z obrazom proti zemlji in naj na njegov

Za vsak dar, ki ga pošljete svetogorskemu svetlišču, poslužite se našega poštnega tekočega računa št. 11/1055.

hrbet vsujejo žarečega oglja, da bo mučenje počasnejše in groznejše. Odprte ožgane rane so potem napolnili s soljo in s kisom in slednjič so svetnika vsega razmesarjenega in ožganega oblekli v grobo obleko, tkano iz velblodjih dlak. Trpljenje je bilo strašno, vendar se svetnik ni pritoževal; došel pa je trenutek, da se izkaže moč pravega Boga. Hilarij prosi tedaj božje pomoči, si naredi znamenje sv. križa na ustnice in pihne na malike, ki so stali okrog. Maliki, kot bi se stresli v neznan grozi, se zazibljejo, popadajo na tla in se sesujejo v prah.

Čudež je zelo vplival na ljudi, ki so bili prisotni mučenju, toda poganski duhovniki so prepili množico: »Ubij čarovnika, ubij vedeževalca, umori sovražnika bogov!«

Da bi radi tega ne nastali nemiri med ljudstvom, ukaže tedaj Beronij zapreti sv. škofa v strašno ječo.

Drugi dan je bil po dolgem bičanju obsojen na ječo tudi Tacijan, oglejski dijakon. Ko je dijakon videl svojega škofa vsega ranjenega in obloženega z veri-

gami, se mu je vršel k nogam in zahvalil Boga, ki ju je hotel združiti v mučeništvu. Oba zveseljena, ker sta bila združena v skupni usodi, sta imela samo še eno željo, da bi Bog uničil pogansko temo in bi vsem zasijala svetla luč Kristusove vere. Nista še dolgo molila v ta namen, ko se je zaslislalo pod mestom neko čudno bobnenje, zemlja se je stresla in Herkulov tempelj je razpadel v razvaline, tako da ni bilo mogoče niti spoznati, kje se je dvigal.

Poganski duhovniki so po tem dogodku zahtevali še odločnejše smrt obeh Kristusovih pričevavcev. Beronij se je njihovim zahtevam udal in ju ukazal usmrtiti. Smrtna obsodba se je izvršila na Majnici blizu Fare ob Soči. Na mestu, kjer sta bila svetnika obglavljena za Kristusa, je v srednjem veku stala majhna bazilika njima v čast. Dostojno čast pa jima skazuje goriška stolnica in mesto, ki je njima posvečeno. S slike, ki visi v stolnici nad glavnim oltarjem, čuvata goriška mesto in deželo. Da bi čuvala tudi nas, posebno, da bi nam ohranila največji naš zaklad: sv. vero, za katero sta umrla.

Angel Gabrijel je bil od Boga poslan k Devici Mariji. Rekel je: »Zdrava, ... milost polna, ... Gospod s teboj, ... blagoslovljena ti med ženami! ... milost si našla pri Bogu ... spočela boš sina, ki mu daj ime Jezus ... Ta bo sin Najvišjega ... in bo kraljeval ... in njegovemu kraljestvu ne bo konca ...« Marija: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?« Angel: »...moč Najvišjega te bo obsenčila ... zato bo ... Sin božji ... zakaj pri Bogu ni nič nemogoče.«

tesna. Koprneli so od svete želje. Ti si jih videl, o Bog, kako so v tihih nočeh često vstajali ter hiteli ven pod Tvoje nebo, iskreče se od zvezd, in rosnega očesa iskali, da li se ni že zasvitalo znamenje v brezdanjih azurnih globinah, Tvoje znamenje, da se odrešenje človeštva bliža izpolnitvi.

Tudi k Horebu so se često dvigale njih koprneče oči. V globokih votlinah, tam na solčnih rebrih, je živel zbor preroških puščavnikov, esenskih bratov in njih modri svet jim je bil kakor zakon, ker sveti so bili ti puščavniki v ponižnosti in polni miline v ljubki krotkosti.

In zgodilo se je, da je tisti čas živel Eliud, pravičen mož iz rodu Jesetovega, pobožnejši od drugih. In njegova žena se je zvala Ismeria in njuna hčerka Ana, edinka. Že v detinstvu so Ano peljali v tempelj, v sveto mesto Jeruzalem in posvetili Bogu.

Bilo ji je petnajst let, ko ji je umirala mati Ismeria. Tedaj privede oče solzečo se hčerko k postelji svoje žene. Ko jo Ismeria zagleda, se dvigne in vzklikne: Glej, posoda izvoljena od Gospoda za velike reči! Darovala se je Bogu, ali Bog je noče v svojem svetišču, drugo pot je odkazal njenemu življenju. Bog hoče, da postane mati.

Ana sklene roke kakor nema v svojem velikem presenečenju, toda Emromo, njena babica in Ismerijina mati, Emromo, ki je izhajala iz Mare v puščavi in katere ime pomeni v našem jeziku Mati vzvišena, zašepče Eliudu: Bržčas se ji mfači že duh radi bližnje smrti in Ismeria ne ve, kaj ji jezik govori.

Iz svetogorske zgodovine

O najstarejši svetogorski cerkvi in njeni dobi

Svetogorsko zgodovino imamo prvič bolj temeljito obdelano od Antona Črva, ki se je rodil 20. januarja 1846. leta na Koritnici pri Grahovem na Tolminskem in je v svoji rojstni hiši tudi umrl 14. decembra 1892. Bil je zelo nadarjen in izobražen duhovnik, posvečen leta 1869. Obvladal je poleg slovenskega, italijanskega in nemškega jezika tudi ruski, češki in francoski. Bil je več let spiritual v goriškem bogoslovnem semenišču, pozneje pa cerkveni vodja na Sveti gori. Razen drugih spisov, ki jih je priobčeval v raznih listih, je napisal tudi dve knjižici o svetogorski zgodovini. Obe knjižici ste izšli leta 1883. v Gorici. Prva, ki obsega 183 strani v 8°, nosi naslov: »Sveta Gora pri Go-

rici. Zgodovina te božje poti.« — Druga obsega tudi v 8° obliki 28 strani in je naslovljena: »Sveta Gora pri Gorici. Nekaj zgodovinskih črtic o tej božji poti s poukom o romanji in razkazom svetogorskih odpustkov«. Poleg teh dveh zgodovinskih knjižic je Črv napisal in istega leta izdal v osmerki tudi poseben svetogorski molitvenik z naslovom: »Devetdnevnica k časti milostne Matere Božje na Sveti Gori pri Gorici in druge molitve.« (Strani 39.). Vse te tri knjižice je natisnila Hilarijanska tiskarna v Gorici.

Ze prej je bila opisana svetogorska zgodovina v Antona Janežiča »Slovenski Koledar« za leto 1858. Po tem spisu je posnel svoj opis Svete gore Janez Volčič v IV. delu knjige: »Življenje

Prispevajte kaj za nabavo cerkvenih predmetov, ki še manjkajo našemu svetišču: orgle, okna itd.

prebl. Device in Matere Marije« (Družba sv. Moh. Celovec 1889.). V celovškem Mohorjevem Koledarju za l. 1900 je priobčen sestavek izpod peresa dr. Andreja Pavlica: »Sv. Gora pri Gorici«.

Najzanimivejša in najnovejša knjiga o Sveti gori in njeni zgodovini je izšla leta 1924. Napisal jo je sedanji stolni kanonik goriški dr. Miroslav Brumat za majnik kot šmarnično berilo pod naslovom: »Na Sv. Goro!« Ob sklepu knjige je tu dodan še primeren molitvenik. Obsega 275 strani. V prvi knjigi svojih Šmaric »Marijina božja pota v Evropi« ima Josip Lavtižar tudi za 17. dan premišljevanje o naši Sveti gori (*).

Navedli smo te spise, da opozorimo nanje tiste, ki se zanimajo za zgodovino svetogorsko in da pokažemo, koliko je že bilo zanimanja za našo božjepotno cerkev. Ker je svetogorskim romarjem ta zgodovina močno pri srcu, bomo v našem listu priobčevali Črvovo svetogorsko zgodovino s potrebnimi dodatki. Ta

^{*)} Za svetogorsko zgodovino so zelo važni tudi naslednji viri:

Pasconi P. Casparus O. M.: Historia Ecclesiae et Conventus Montis Sancti. Venetiis, 1476.

Prof. Fr. Castelliz: Il Santuario e la Sacra Effigie del Monte Santo di Gorizia. Udine 1922.

A. Hoppe: Des Oesterreichers Wallfahrtsorte. Wien 1913.

V imenu Duha razsvetljujočega!

Iz dalje se je svital dan, ki so se imeli z njim napolniti veliki dogodki, vzhajala je zarja Kraljestva. Ali dan še ni bil prišel. Zemlja in nebo in človeški rod so drhteli v tajinstvenem pričakovanju.

Glas prerokov je bobnel kakor bližajoča se burja in zagonetni klic Sibil je odmeval skozi stoletje. Ali ura, ko bi imel dozoreti sad vekov in pradavnih obljub in bi se naj izpolnila usoda Izraelova, še ni bila prišla, niti ura, da bi bodoči sad cvetel; le mladika, ki bi se naj na njej ta sad rodil, je rastla polna miline v svoji sveti krasoti, ob svitu bližajočega se dneva.

Tisti čas je živeła pod Horebom v tistem blagoslovljenem kraju rodbina, izišla iz rodu Jesetovega, ki je bil oče kralja Davida.

Od roda do roda se je dedovalo v tej rodbini neodolljivo hrepenenje po rojstvu obljubljenega Mesije. V prsih teh ljudi nikdar ni ugasnila najsvetejša nada, da se bo zgodilo, kar je Bog obljubil po ustih prerokovih, nada, da iz njih rodu vzide zvezda, ki je o njej govoril Bog že v davni dobi Abrahamu, svojemu prijatelju. In z nado in hrepenenjem je rastlo od roda do roda plameneče navdušenje, po katerem so bili ti ljudje veliki v ponižnosti ter v plemenitem uboštju. Pri opravi v vinogradih, pri obdelovanju polja, ko so pasli svoje črede na tihih livadah pod goro, jih je često prešinil Duh tako, da so si trgali oblačila na plečih, ker se jim je dozdevalo, da so se jim prsi širile in dvigale v vroči molitvi za odrešenje Izraela in vsega človeškega rodu tako, da jim je obleka postajala pre-

Oči umirajoče pa se silno zasvetijo, obraz ji zažari kakor mesec v poletni noči, in prijemši mater Emromo za roko, reče: Ne govori mi jezik nespametno in duh mi ni omračen. Oko mi vidi v veliko daljo, dasi krog sebe ne vidim jasno in zemeljski predmeti že izgubljajo svoje navadne oblike ... Vidim bel sij, je kakor nagel prihod nečesa človeku neznanega ... V tem blesku vidim prikazni, polne veličastne krasote. Sklanjajo se nad menoj, za njimi pa plove bodoči vek ... Toda na mojih ustih počiva pečat ... Že odhajam. Ne vežem Ane z nikako obljubo, ker ti mi v globini svojega srca ne veruješ, čutim tvojo malo vero! Edino to mi obljubi, o mati krasnih dni, ki sem jih na svetu blaženo preživela, da pojdeš po moji smrti na Horeb, kakor si storila pred svojo poroko in pred mojo, in da tam zaslišiš svet starca preroka. On naj odloči o usodi moje Ane, kakor je odločil o moji in tvoji usodi, ko si iz Mare šla k njemu po žolti puščavi, od žgoče vročine izsušeni ... Samo to mi obljubi!

In Emromo slovesno obljubi, da bo storila, kar hči želi. In Ismeria položi svoje bele, tenke roke, tresoč se v smrtnem boju, na glavo svoji hčerki ter jo blagoslovi in umre.

Ko so pokopali Ismerijo in se jok za njo ni več razlegal v hiši Eliudovi, vzame Emromo vnukico za roko in opirajoč se na njo in na svojo dolgo bergljo, se napoti z njo na goro Horeb.

(Nadaljevanje prihodnjič).

zgodovina je bila pisana na Sveti gori in jo preveva topla ljubezen do Svetogorske Kraljice. Pri prebiranju teh zgodovinskih dogodkov se tudi v naših srcih vna me vedno večja ljubezen do naše nebeske Matere.

Predno pa začnemo s priobčevanjem Črvoze zgodovine, je nujno potrebno, da omenimo važno zgodovinsko dejstvo, ki razen dr. Brumatu dosedanjim svetogorskim zgodovinarjem še ni bilo znano. To je v novejšem času zanesljivo ugotovljeno dejstvo, da je stala na sedanji Sveti gori Marijina cerkev že pred letom 1400. Prej se je splošno mislilo, da je bila tam gori zgrajena prva cerkev šele po prikazanju. Sedaj pa smemo verjeti, da je, ko je Marija ob svojem prikazanju leta 1539. naročila, naj ji tam cerkev zidajo, hotela nekako uveljaviti svojo staro pravico in že v davni obstoječo in pozneje porušeno in pozabljeno cerkev nanovo upostaviti.

Zgodovinar dr. Fr. Kos piše v »Času« 1920, stran 107 v sestavku: »Zgodovinske drobtine iz Goriške. »Sveta gora«:

»Vobče se misli, da se je zidanje cerkve na Sveti gori pričelo leta 1541. (Červ, Sveta gora pri Gorici, II. iz., str. 11.). Ustno izročilo pravi, da so delavci, ko so kopali temelji novi cerkvi, spravili na dan štirioglati, uglašeni ploščo iz marmorja, na kateri so bile okoli in okoli ob robu izdobljene lepe gotske črke, ki so tvorile besede angelskega pozdravljenja. Del te plošče je izginil leta 1786, ko je bilo svetišče zatrto in razdrto, ostanek je bil pa še leta 1909 vdelan na evangelijski strani oltarja sv. Jožefa, kjer je ostal do vojske z Italijo. (Opomnimo, da je tudi sedaj po vojni ta del ohranjen in sedaj v zidan na steni za glavnim oltarjem na levi strani vhoda v zakristijo.) Pisatelj prej omenjene knjižice pravi, da zgodovina popolnoma molči, da bi bilo vrh Skalnice stalo kako bogočastno

Priporočajte se Svetogorski Mariji bolj kot navadno.

znamenje. Na to mu odgovorjam, da se je že v 14. stoletju nahajala na Sveti gori Marijina cerkev. Tej cerkvi je leta 1383. podelil goriški notar Matija neko posestvo, ležeče v Kronbergu, katerega so pa takrat Stran imenovali. (Državni arhiv na Dunaju: »Donatio ecclesie sancte Marie de supra Celchanum in pertinentiis Gorite de uno bono sito in Strana supra Goritiam, facta per ser Mathiam notarium Gorite.«) V neki drugi listini (v Državnem arhivu na Dunaju) čitamo, da je leta 1368. dne 19. maja goriški grof Majnhard zastavil svojemu konjskemu nadzorniku Hainzleinu Gasenpergerju, ki mu je posodil 61 goldinarjev, eno kmetijo pod Sveto goro pri Solkanu (»ein hub vnder vnser Frawn perg pey Celcan«). To kmetijo je takrat obdeloval neki Konrad.«

V Jadranskem almanahu za 1924 piše isti zgodovinar o Solkanu v srednjem veku. Tam govori (str. 140) zopet o tej prvi cerkvi Marijini na sedanji Sveti gori in dodaja k že navedenim še sledeče podatke:

»Ko je Ulrik iz Gramogliana blizu Rožaca naredil dne 14. avgusta 1376. svojo oporoko, je med drugim volil cerkvi sv. Marije na gori pri Gorici en srebrn kelih. (Morelli, Istoria della Contea di Gorizia, IV, 19.) Enako darilo je poklonil v svoji oporoki dne 16. oktobra leta 1382. njegov sin Pandulf cerkvi sv. Marije nad Solkanom. (Morelli, Istoria, IV, 20: »... ecclesie sancte Marie de supra Salcanum.«) Ni nam znano, kdaj in iz katerih virov je bila cerkev uničena, da jo je bilo potem v 16. stoletju treba iznova postaviti.«

Če pravi Kos: »Imamo dokaze, da je že v 14. stoletju stala na Sveti gori Marijina cerkev«, smemo tudi verjeti tem zanesljivim

dokazom, ki jih je zajel iz izvornih listin v Državnem arhivu na Dunaju in pa iz znamenitega zgodovinskega dela goriškega zgodovinarja Morellija. Te dokaze potrjuje tudi prej še nepojasnjena najdba marmornate plošče pri kopanju temeljev po prikazanju.

Četudi nam ni zagotovo znano, kaj je bil vzrok razpada prvotne Marijine cerkve na gori nad Solkanom, pa lahko z veliko verjetnostjo v razmerah tedanjega časa najdemo pravi vzrok, če pomislimo na turške vojske v XV. stoletju. Da so Turki divjali celo po naših krajih, za to imamo več zanesljivih pričevanj.

Naš domači zgodovinar Simon Rutar piše v svoji knjigi: »Zgodovina Tolminskega« (Gor. 1882) str. 60: »Čeravno nam zgo-

26. junija 1938 se otvorijo slovesnosti štiristoletnice prikazanja Matere božje na Sv. gori. Lepo bi bilo, ko bi ta dan prišel na božjo pot iz vsake družine kak član.

dovina v XV. stoletju le malo priča o naši deželici, vendar ne smemo misliti, da je takrat popolnoma v miru živela. Nasprotno: bila je zelo vznemirjena zaradi silnih turških napadov. Turki so takrat celo Evropo strašili. Posebno so trpele pred njimi slovenske dežele na meji med jugoiztočno in severozapadno Evropo. Z balkanskega polotoka, kjer so bili Turki v drugi polovici XIV. in prvi polovici XV. stoletja svoje gospostvo ustanovili, hodili so skoro vsako leto ropat in plenit v severozapadne dežele. Veliko so naši dedje pred to okrutnostjo trpeli, mnogo krvi je bilo prelite, veliko vasi požganih in cerkva razsutih, brezštevno ljudi v sužnost odpeljanih. Pred toliko silo so se Slovenci hrabro držali in Turka večkrat dobrega natolkli. Ko so se gromade po hribih zasvetile in so oznanile bližnjo nevarnost, zgrabilo je staro in mlado za raz-

lično orožje in se zbralo na malih hribih (»taborih«), navadno na dvoriščih okoli cerkev. Tu so se uspešno branili in Turke v beg podili; ako so bili le složni med seboj.

Tudi Goriškega niso bili Turki pozabili. Iz Bosne udarjali so skozi hrvaško Primorje in potem po Istri in čez Kras na Goriško in se razlivali po furlanski nižini. Ze l. 1415. so se bili na Frijskem začeli pripravljati na obrambo proti Turkom, ker so bili tistega leta pridli na južno Štajersko. Benečani so dobili l. 1467. od papeža dovoljenje, da smejo desetino pobirati od duhovščine za vojne namene proti Turkom. Naslednjega leta so uvedli splošen davek za obrambo pred Turki. Celot težaki in dekle so morali plačevati svoj vinar na teden. Prebivalci soške doline so postavili plačane oglednike in sele, ki so morali vsako nevarnost kolikor mogoče hitro razglasiti. Občine in cerkve so skladale za njih vzdrževanje.«

To potrjuje tudi kanalska farna kronika »Liber Memorabilium Parochiae Canalis«, ki navaja to dejstvo: »Da so bili v letu 1479. resnično Turki v naši župniji priča knjiga računov avške cerkve (ecclae in Als). Tam namreč beremo v l. 1480., da je ta cerkev plačala dvem oglednikom proti Turkom 20 šilingov.« Navedena kronika piše o Turkih sledeče: »Kakor sosednje pokrajine: Kranjska, Koroška, Primorska in druge, tako je tudi naša dolina s svojimi naselji pretrpela veliko nezd, povzročeni po Turkih. Skozi približno trideset let so ti kruti in nečloveški ljudje udarili po sosednjih krajih goriške dežele, ob takih prilikah so tudi našo dolino pustili na grozen način. Hiše in vasi so požigali, setve in vinograde uničili, prebivalce ali brezsrčno z mečem posekali ali pa s seboj v suženjstvo odvedli. Nikomur ni prizanesla njihova okrutna brezsrčnost in krvooločnost. Zato pa se še dandanes naši Slovenci samo z grozo spominjajo Turkov in jih mrzijo kakor divje zveri.

(Nadaljevanje prihodnjič)

»In glej, nastal je velik potres. Zakaj angel Gospodov je prišel iz nebes in je pristopil ter odvalil kamen in sedel nanj... in rekel... ženam... Ni ga tukaj, kajti vstal je, kakor je bil rekel...«

Uredništvo in uprava »Svetogorske Kraljice« voščita prevz. g. nadškofu goriškemu in apostolskemu upravitelju tržaško-koperskemu msgr. dr. Karolu Margotti-ju, velečastitima patroma generalnemu in provincialnemu predstojniku frančiškanskega reda in vsem sotrudnikom, dobrotnikom, naročnikom in bralcem prav blagoslovljene velikonočne praznike! Vstali Zveličar in svetega veselja polna njegova presveta Mati naj vlijeta v vaša srca zaupanje, da bodo tudi vaša dobra dela in v Bogu prestane bridkosti poplačane s preobilnim plačilom.

Svetogorska kronika

Kaj bo ta kronika prinašala? Popisovala bo vse važnejše svetogorske dogodke, vse znamenitejše dneve, ki jih je Sv. gora doživela in zaslužijo, da jih znamujemo nam in našim znanemcem v pouk in bodrilo.

Ta kronika bo poročala o življenju svetogorskem sploh, to se pravi: popisovala bo potek slovesnosti, beležila procesije iz raznih krajev, oznanjala prejete milosti in obilna uslišanja, ki jih bodo pobožni romarji deležni, zapisovala izlive hvaležnosti in zahvale uslišanih, objavljala milodare, ki jih pobožni romarji poklonijo v proslavo in čast svetogorske Čudodelnice.

Ker smo pa danes šele pri prvi številki svetogorskega glasila, moramo poseči malo nazaj in pplikati v spomin najslavnejše dogodke, ki jih je Sv. gora doživela v času po svetovni vojni.

Dne 2. oktobra 1922

Gotovo je bil to eden najlepših dni v dolgi dobi štirih stoletij, dan nedopovedljivega ganotja in srčne radosti, ko se je naša visoka Begunka povrnila in zavzela zopet svoje izvoljeno mesto in prestol. Zopet so se uredile besede, ki so jih po njenem prvem pregnanstvu po cesarju Jožefu II. zapisali na cerkveno pročelje: »Jaz pa sem stala na Gori — kakor prej.«

Kakor drugi begunci, je imela tudi Ona v začetku le majhno, zasilo kapelo, ki pač ni mogla obseči preobilnih množic, ki so prihajale k prelubi svetogorski Materi božji.

Pa kaj, Ona jih je s tega zasilnega svetišča še ljubezniveje pozdravljala in sprejemala — uboga med ubogimi — bolj ko kdaj prej tolažnica vseh žalostnih...

Dne 26. avgusta 1928

je bil slovesen prenos milostne podobe v baziliko. Ali se ga še spominjate? To je bil drugi slovesen sprevod, pri katerem smo s solzami v očeh slavili našo Kraljico in jo klicali na pomoč.

Dne 25. junija 1932

je bilo pa posvečenje svetogorske bazilike. Izvršil ga je milostivi in prevzvišeni msgr. Jos. Nogara, nadškof videmski, kateremu je stal ob strani naš apostolski upravitelj msgr. Ivan Sirotti.

Dne 13. septembra 1936

o priliki osemdesetletnice Sv. Očeta Pija XI. smo imeli na Sv. gori zopet lep Marijin dan.

Ta dan se je zbralo pred Marijinim prestolom čreda s svojim pastirjem. Prevzvišeni Vladika msgr. Karol Margotti je med pontifikalno sv. mašo imel govor, v katerem je prosil svetogorsko Kraljico, naj podpira sv. Očeta v tem težkem času, naj stre moč satanovo in spreobrne sovražnike sv. Cerkve.

Ta dan je bilo na Sv. gori osem tisoč sv. obhajil; da je bilo romarjev še veliko več, se razume.

Čudežno rešeni

Dne 15. 6. 1937. sopiha tovarni vlak ob 4.50 z goriške postaje. Pod Sabotinom trešči velikanska skala, ki se je odtrgala od zgoraj kipečih pečin, v drugo lokomotivo, odtrga sedem vozov,

jih zmečka in zvali v soške valove. Osmi voz, v katerem je Mario Piccotti, se prevrli čez dva prednja, blagovni voz s štirimi drugimi je razbit pod cesto. Vlakovodja zavpije in čaka, se li kdo oglasi iz teh groznih razvalin.

In glejte čudež! Vseh trinajst službujočih železničarjev se oglasi. Nekateri so malo opraskani, lahko ranjeni — a vsi živi! »Marija nas je rešila!«, tako so dejali enoglasno ter so vsi skupno prišli s sliko nesreče na Sv. goro, da se zahvalijo nebeski Materi.

»Ko boste izdali list, morajo biti naša imena notri. Naj vedo vsi, da uživamo po 15. juniju življenje le po Njeni dobroti.«

Njih imena so sledeča: Morelli Alighieri, Monti Ilario, Bisiani Peter, Burdin Avgust, Di Santolo Peter, Drufovka Josip, Filippi Placid, Piccotti Marij, Ussai Josip, Sgubin Josip. — Strojnik: Scilipoti, Rizzo, Corsi, Tolloi.

Svetišče se razvija

Tekoča dela

Če prideš na božjo pot k svetogorski Mariji, gotovo ostrmiš ob pogledu na veličastno novo zgradbo, a bridko občutiš, da ni še popolnoma dovršena in ji še marsikaj manjka, kar mora imeti tako slavno svetišče.

Vsakdo takoj opazi, da je že samo pročelje nepopolno, ker še ni portalov. Dovršeni bodo v najkrajšem času iz kraškega kamna po načrtu arhitekta Baresi-ja, ki je napravil načrt tudi za cerkev. Ko se bodo letošnjega 26. junija otvorile štiristoletne slovesnosti, bodo, tako upamo, dokončana vrata tako na pročelju kakor tudi ob straneh.

Pevski zbori, ki tako radi prihajajo na svetogorsko božjo pot, zelo pogrešajo primernih orgel za spremljevanje petja. Vedno znova sprašujejo: »Kdaj pa bomo imeli orgle?« Želeč ustreči tem željam, je vodstvo svetišča že naročilo prepotrebne orgle pri tvrdki Mascioni v Cuvio, čeprav nima sredstev na razpolago; zaupa na božjo Previdnost.

Gori omenjena tvrdka je ena najboljših v Italiji in so jo nam priporočili najodličnejši strokovnjaki. Strošek bo izredno velik in bi nas navdajal z veliko skrbjo, ako bi ne zaupali na božjo pomoč in na radodarnost toliko romarjev, ki jim je naše svetišče tako drago.

Kmalu bodo postavljena slikana stekla v tri okrogla okna na pročelju bazilike, dočim je ostalih 17 slikanih oken že v delu. Ta okna bodo pravi biseri steklarske umetnosti in odlični okraski cerkve.

Kdor želi kaj prispevati za opremo svetišča — portali, orgle, okna — in za stroške velikih 400-letnih slovesnosti, naj svoj prispevek pošlje predstojništvu, ki bo skrbelo, da se vsi milodari objavijo v tem listu.

Z dovoljenjem cerkvene oblasti.

Uredništvo in uprava:
CONVENTO MONTE SANTO.

Odgovorni urednik:
P. GUGLIELMO ENDRIZZI.

Tiska:
Prem. Stab. Tip. L. Lucchesi & Gorizia.